

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๐

น้ำตาร่วง ๓ อย่าง

โลกนี้จะตำหนิผู้ใด จะชมผู้ใด จะว่าชมหรือทุกข์มันก็มีอยู่ ครั้นว่าจะดีหรือความสุขมันหากมีอยู่ เป็นดังกินข้าวกับกากนั้นแหละ กินปลาทั้งก้าง เนื้อมันก็มี ก้างมันก็มี อยู่หั้น อาหารของกิเลสไม่บริสุทธิ์แหละ อาหารของกิเลสมีเนื้อต้องมีก้างมีกระดูก มี ขาวก็มีกาก นี่อาหารของกิเลสให้โลกสวยโลกกินกันมันไม่บริสุทธิ์ ไม่เหมือนอาหาร ของธรรม อาหารของธรรมมีน้อยก็ล้วน ๆ ใหญ่ก็ล้วน ๆ ไม่มีอะไรเข้าไปแฝง ๆ ถ้าว่า ตกปลา เบ็ดก็มีเหยื่อล่อ ข้างในก็เป็นเบ็ดเสีย อาหารของกิเลสเป็นอย่างนั้น เป็นแบบนี้ ทั้งนั้น

เราพิจารณาหมดแล้ว วันนี้เปิดออกอีกทีหนึ่ง พิจารณาไปแง่ไหนมุมใดมันไม่มี ที่จะบริสุทธิ์ ขึ้นชื่อว่าอาหารของกิเลสหลอกลวงสัตว์โลก ต้องมีเคลือบแฝง มีเบ็ดอยู่ใน นั้น ๆ หากปลาก็มีก้างอยู่ในนั้น มีกระดูกอยู่ในนั้นไม่บริสุทธิ์ ถ้าเป็นธรรมแล้วบริสุทธิ์ ล้วน ๆ ไม่มีทุกข์เข้าไปแฝง ๆ ถ้าเป็นธรรมเรื่อยเลยจนกระทั่งถึงบริสุทธิ์พุทธโธล้วน ๆ แล้ว ที่นี้เปิดโลกธาตุเลย โลงหมดไม่มีอะไรมาติดข้องภายในจิตใจแล้ว หมด มันเป็น ชั้น ๆ ชั้นนี้ก็บริสุทธิ์ ชั้นนี้บริสุทธิ์

ชั้นนี้คือว่ามีแต่ความสุขเต็มตัวของชั้นของตัวเอง มีความสุขเต็มตัวในชั้นของตัวเอง ๆ เรื่อย ไม่มีกากไม่มีกระดูกไม่มีก้างแฝง จึงว่าบริสุทธิ์ตามชั้นของตัวเอง ๆ เรื่อย จนกระทั่งถึงบริสุทธิ์เต็มที่แล้วเปิดโล่งหมด โลกธาตุโล่งหมดเลย นั่นละท่านว่าธรรมะ เลิศโลก จิตเลิศโลก จิตเป็นธรรม ธรรมเป็นจิต เป็นอันเดียวกัน

พระพุทธเจ้านิพพานนี้ถ้าเราจะเทียบเป็นอุปมา ก็ว่า เป็นแผ่นแห่งความบริสุทธิ์ พุทธโธ เป็นธรรมทั้งแห่งครอบโลกธาตุ พระพุทธเจ้านิพพานแต่ละองค์ ๆ คือจิตนี้ออกไปเป็นธรรมทั้งแห่ง ๆ ถ้าจะเป็นแผ่นก็เป็นแผ่นธรรมครอบโลกธาตุ ถ้าเป็นอากาศก็ เหมือนอากาศครอบโลกธาตุ ตั้งแต่ความบริสุทธิ์แห่งธรรมแห่งจิตของท่านล้วน ๆ

อันนี้เอามาพูดเพียงเป็นข้อเปรียบเทียบเท่านั้นไม่ได้ตรงตามความจริงอะไรนัก ถ้าไม่มีข้อเปรียบเทียบก็ไม่มีที่จะดันเดา เพราะมนุษย์เราชอบดันชอบเดาเกาหมัดด้วย ไม่ชอบตรงไปตรงมา พอพูดอะไรนี้จะวาดภาพขึ้นทันทีเลย พูดเรื่องบ้านวาดภาพบ้าน นั้น พูดบ้านไหนวาดภาพบ้านนั้น พูดคนไหนวาดภาพคนนั้นขึ้นมา จริงไม่จริงช่างมัน ไปเจอเข้าแล้วภาพนั้นก็หายเจ็บไปก็ไม่เข็ดหลาบ ว่าภาพนี้หลอกเราความจริงแท้เป็น อย่างนี้ มาเห็นแล้วเป็นอย่างนี้ ภาพหลอกเราอย่างนั้น ไม่เคยสนใจ วันหลังให้มัน หลอกใหม่ หลอกอยู่นั้น ถึงขั้นนั้นแล้วก็ยังต้องพูดเป็นข้อเปรียบเทียบอะไรอยู่

ให้เห็นเองเท่านั้นไม่ต้องไปถามใคร รู้เองเห็นเองแล้วหมด ไม่มีอะไรสงสัย รู้เองเห็นเองแล้วหายสงสัย ว่าพระพุทธเจ้านิพพานก็มีแต่กิริยาของขันธนี้สลายตัวออกไปเท่านั้น จิตที่บริสุทธิ์ธรรมที่บริสุทธิ์ก็เป็นธรรมทั้งแท่ง ๆ ไปเลย นั่นสูญไปไหน ธรรมทั้งแท่งสูญไปไหน

โลกกำลังกิเลสเหี้ยมเวลานี้ ธรรมะกระดิกหัวไม่ขึ้น จึงวิตกวิจารณ์มาก จวนตายเท่าไรยังวิตกวิจารณ์กับโลกมาก ถูกกิเลสเหี้ยมบ่ทำลายแหลก ๆ พิลึกจริง ๆ นะ มันหนามันแน่น แผ่นดินทั้งแผ่นสู่ความหนาของกิเลสไม่ได้ กิเลสหนายิ่งกว่าแผ่นดินทั้งแผ่นอีก

พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาเราจะพูดว่าสักกี่ล้าน ๆ ละ ตั้งแต่กับไปไหนกลับใดตรัสรู้มาเรื่อย องค์นี้ก็องค์ปัจจุบัน ต่อไปนี้ก็พระอาริยมตไตรย ในภัทธกัปนี้มี ๕ องค์ พระอาริยมตไตรยเป็นองค์สุดท้าย ต่อจากนั้นไปก็เป็นอีกกัปหนึ่ง มี ๓ องค์บ้าง ๔ องค์บ้าง ๒ องค์บ้าง แต่ละกัปถ้ามีพระพุทธเจ้าประจำถึง ๕ องค์แล้วก็เรียกว่าภัทธกัป เป็นกัปที่เจริญด้วยศีลด้วยธรรม จากนั้นก็ปรารถนาก็มีพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง ๒ องค์ แต่ไม่ขาดละองค์หนึ่งมี ตามพุทธวงศ์ท่านแสดงเอาไว้ มี ๒ องค์ ๓ องค์ ที่มากที่สุดก็ ๕ องค์ มีอยู่อย่างนั้นเรื่อย ๆ ตลอดมาก็กัปก็กลับแล้วนี่ แล้วยังมีไปอีกอยู่อย่างนี้

พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาเรื่อย ๆ ถึงจะนานถึงอุบัติก็อุบัติอยู่ตลอด นานแสนนาน เข้าไปก็มากขึ้น ๆ เพราะฉะนั้นเราอย่าพูดว่าเป็นล้าน ๆ ๆ เลย นับพระพุทธเจ้าจนวันตายก็ไม่จบ พระพุทธเจ้ามากขนาดนั้นนะ เป็นธรรมครองโลก ที่หลุดพ้นไปแล้วนั้น หมายถึงหลุดพ้นแล้วจากตาข่ายของกิเลส จากความบีบบังคับของกิเลสออกไปหมดแล้ว พวกที่อยู่ปากคอกก็มี ค่อย ๆ ออกทยอยกันออกไปเรื่อย ๆ ผู้ที่จมอยู่ในคอกก็มี นอนจมขี้อยู่ในคอกก็มี ไปตีไล่ออกจากขี้ยังไล่ชนคนอีก มันไม่ยากออก สุนัขนอนจมขี้ไม่ได้ พวกขี้เกียจถาวรานี้พวกจมขี้ ขี้เกียจขี้คร้าน

พูดถึงเรื่องการฆ่ากิเลส เราพูดจริง ๆ เพราะในชีวิตของเราไม่เคยมีอันไหนที่จะหนักมากยิ่งขึ้นกว่าการฆ่ากิเลส จนเข็ด พิจารณาย้อนหลังนี้น่ากลัวความเพียร มันพิลึกเอาจริง ๆ เพราะฉะนั้นจึงพูดความมุ่งมั่นเป็นหลักสำคัญมาก มุ่งจ่อต่อจุดนั้นจริง ๆ จิตมันพุ่ง ๆ จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนไม่ได้มาเป็นอุปสรรค มันปัดออก ๆ มีแต่จะพุ่ง ๆ นี่พลังของจิตกำลังของจิต ความมุ่งมั่นของจิตเป็นสำคัญ ถ้าพลังของจิตลดลงทุกสิ่งทุกอย่างจะลดลงฮวบ ๆ ไปตาม ๆ กัน ถ้าพลังของจิตยังดีอยู่มันก็ฝัง ๆ เลย

นี่ก็ด้วยอำนาจแห่งพลังของจิตที่ได้เอามาพูดอยู่เวลานี้ เจ้าของจะตายจิตไม่ยอมตาย จิตไม่ยอมถอย จะตายก็ตายไปซิ เคยเกิดเคยตายมากี่กัปก็กลับแล้วไม่เห็นเข็ด

หลาบ จะมากลัวตอนจะฆ่ากับกิเลสนี้หรือ กิเลสหลอกให้กลัวนี้ ฟาดใส่กัน จึงว่าทุกข์มากแต่ก็คุ้มค่า

มีหลายประเภทนะ หมายถึงพวก ทุกขาปฏิบัติ ทนธาภิญญา พวกปฏิบัติลำบากทั้งรู้ได้ช้า พวก สุขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา ทั้งปฏิบัติสะดวก ทั้งรู้ได้เร็ว นี่มีจำนวนน้อย ถ้าประเภทที่ประเภทอุคฆัตติญญ ทุกขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา ปฏิบัติลำบากแต่รู้ได้เร็วก็มี ทั้งปฏิบัติลำบากทั้งรู้ได้ช้าก็มี ทั้งปฏิบัติสะดวกทั้งรู้ได้เร็วก็มี ในปฏิบัติ ๔ ท่านแสดงเอาไว้

เรานี่พวกนอนจมขี้ ไล่ต้อออกไล่ชนคนด้วย ต้อออกจากขี้ไล่ชนคนด้วย ครูบาอาจารย์ดูว่ากล่าวไล่ต้อออกจากขี้ ยังโกรธยังเคียดยังหงุดหงิดไม่พอใจ นั่นละมันไล่ชนผู้ต้อออก ไล่ต้อออกจากกองขี้ ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้เกียจขี้คร้านขี้ท้อแท้ก่อนแถมไม่ยอมออก มันเหนียวแน่น ไล่ต้อมันไล่ชนเลย คือความหงุดหงิดความไม่พอใจมันไล่ชน ไม่ใช้กองขี้ในส้วมนะ กองขี้ในหัวใจคน

ทุกข์มาก ฆ่ากิเลสนี้ทุกข์มาก ทุกข์แสนสาหัส ประเภททนธาภิญญา หากจะรู้รู้ได้ช้าที่สุด ในมหาสติปัฏฐาน ๔ ท่านบอกไว้ว่า ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ท่านแสดงไว้ผู้เจริญมหาสติปัฏฐาน ฟังแต่ว่ามหาสติเถอะน่า จ้องกันตลอดเลย เหมือนนักโทษที่โทษหนักที่สุดถูกจ้องตลอด อันนั้นมหาสติก็ต้องจ้อง ควบคุมกันกับกิเลสที่จะเข้ามาทำลายจิตขนาดนั้นละ ๗ ปีอย่างช้า ท่านบอกด้วยว่าอย่างช้า ๗ ปี ถ้าควบคุมกันขนาดนี้แล้วอย่างช้า ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วันลงมา ถ้าดำเนินตามนี้แล้วอย่างช้า ๗ ปีผ่านได้ ถ้าแบบนอนจมขี้แล้วก็ปักก็กลบก็จมอยู่นั้นแหละ เพราะพวกนี้พวกสมัครไม่ใช่พวกจะออก พวกสมัครนอนจมไปเรื่อย จนยังเหลือแต่จมูกไว้หายใจ ขี้ท่วมไปหมดก็ยังพอใจนอนจม

ท่านแสดงไว้ในธรรมประเภทที่จะผ่านได้ คำว่ามหาสตินี้ต้องครบเลย อย่างช้า ๗ ปีผ่าน...สำเร็จ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ประเภทขิปปาภิญญาท่านไม่นับเข้านะ จะนับก็พวกอุโลอย่างพวกเรา พวกขิปปาภิญญา พวกอุคฆัตติญญ ไม่ได้นับเข้า ท่านเหล่านี้เป็นบุคคลพิเศษจะตรัสรู้ตั้งแต่ยังไม่พบพระพุทธเจ้า แต่ยังตรัสรู้ไม่ได้ เหมือนว่าจะออกอยู่ตลอดเวลา แต่ประตูปิดยังออกไม่ได้ พอเปิดประตูปั๊บ..ผิงเลย พอพระพุทธเจ้ามาแสดงธรรม เทวเม ภิกขเว เท่านั้นปั๊งบเลยอย่างเบญจวัคคีย์ทั้งห้า พวกนี้พวกรออยู่ประตูแล้ว พอเปิดประตูปั๊บบพุ่งเลย

พวกเรามันพวกรอ พอทางนั้นเปิดประตูปั๊บบพุ่งกลับหลังเลยไม่ยอมออก กลัวจะได้ออกวิ่งกลับหลัง เปิดประตูให้ออกกแล้วจะได้ออก วิ่งกลับหลังเลย พุดแล้วสลดสังเวชนะ เปิดประตูให้ออกไม่ยอมออก วิ่งกลับหลัง ถ้าเป็นหมาก็หมาไอ้ปุกก็เราฟาดแต่ผ้า เอาเข้าไปให้กินไม่สนใจ ถ้าไม่ได้เล่นผ้าเสียเต็มเหนี่ยวแล้วยังไม่สนใจกับกินข้าวละ

เศษผ้าจะกินอะไรได้มันยังสนุกของมันอยู่ เล่นผ้าเสียจนแหลกเมื่อยแล้วค่อยกินข้าว ไข่
วิ่งย้อนหลัง

หลวงปู่มั่นก็หนัก พรรษา ๒๒ เป็นพรรษาที่ท่านเริ่มเปิดโลกแต่ยังไม่ได้เปิด
เต็มที่อยู่ถ้าสักริการพรรษา ๒๒ ท่านเล่าให้ฟัง เปิดจริง ๆ ไปเปิดที่เชียงใหม่ พรรษา
๒๒ ไปเปิดปฐมฤกษ์อยู่ที่ถ้าสักริการ เรียกว่าเปิดปฐมฤกษ์ พอจากนั้นไปก็ไปเปิดวาระ
สุดท้ายที่เชียงใหม่ เราก็ลืมนึกว่าเป็นต้นไม้อะไร ท่านอยู่ต้นไม้ต้นเดียว ต้นไม้ต้นนั้น
ร่มหนาทึบเลย กลางวันท่านมาเดินจงกรมได้สบาย ๆ เพราะปกติเป็นป่าอยู่แล้วไม่มีผู้มี
คน อยู่ในภูเขา เหมือนอยู่หินดานลักษณะนั้นแหละ โลงอากาศก็ดี ทุกสิ่งทุกอย่าง
พร้อม

กลางวันท่านเดินของท่าน เพราะไม่มีผู้มีคนไปกวน เดินเวลาไหนจะเป็นไรไป
ร่วมก็มีตลอดทั้งวัน ตอนกลางคืนท่านนั่งภาวนาอยู่ที่นี่ โลกธาตุหัวน ฟาดินถล่ม เป็น
เหมือนกัน องค์ไหนก็พูดแบบเดียวกัน พอตระสູ້ พอตระสູ້จะตรงกับศัพท์ที่ว่าสุดยอด
ของธรรม บรรลุนี้เป็นศัพท์ของพระสาวก ตรัสรู้เป็นศัพท์เป็นพระนามของพระพุทธเจ้า
จึงเรียกว่าตรัสรู้ สาวกเรียกว่าบรรลุ ความจริงก็ตรัสรู้ถึงแดนวิเศษเหมือนกันนั่นแหละ

ฟังครูบาอาจารย์ที่เล่าให้ฟังถึงแดนสุดยอด นั่งน้ำตาร่วงเหมือนกันหมด คือนั้น
ไม่นอนเลย นั่งน้ำตาร่วงแล้วกราบ ๆ อยู่อย่างนั้น คือกราบความอัศจรรย์ของพระพุทธ
เจ้า ความอัศจรรย์ของธรรม ที่ได้ครองธรรมเพราะพระพุทธเจ้า กระเทียมกันเลย พระ
พุทธเจ้ากับท่านก็เป็นอันเดียวกันแล้ว พอตระสູ້พึ่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายก็เป็นอันเดียว
กันแล้ว เป็นอันเดียวกัน ๆ

พุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นกิริยาเท่านั้น เหมือนกับเป็นกิ่งก้านสาขาของต้นไม้ ต้น
ใหญ่จริง ๆ มีต้นเดียว ธรรมะคำว่าธรรมอันเดียวเท่านั้น พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก
พอตระสູ້ธรรมพึ่งเข้าไปตรงนั้นแล้วเป็นอันเดียวกันหมดเลย เพราะฉะนั้นคำว่าพระ
พุทธเจ้านิพพานจึงเป็นแต่เพียงกิริยาเท่านั้น ธรรมชาตินั้นเป็นพื้นเพอยู่แล้ว เมื่อถึงขั้น
ธรรมกับจิตเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นอย่างนั้น

นี่ไม่ว่าองค์ไหนนั่ง แล้วกราบแล้วไหว้อย่างนั้น อย่างประวัติหลวงปู่มั่นนั่น
แหละ เราก็เขียนจากคำบอกเล่าของท่านเอง นั่งแล้วกราบไหว้ คนเขาเห็นเขาก็จะว่า
เป็นบ้าเป็นบอไป เพราะความอัศจรรย์นั้นแหละทำให้เป็น อัศจรรย์แล้วก็สงสารโลก
เป็นประมาณ เราผ่านมาแล้ว ที่นี้เราหลุดพ้นแล้วจากที่คุมขังจากที่ทรมานในกองทุกข์
สามแดนโลกธาตุนี้เป็นแต่กองทุกข์แดนทรมานสัตว์ทั้งนั้น ผุดออกมาแล้วพ้นแล้ว มอง
ไปทางนี้ก็สงสารทางนี้ มองไปทางนี้ก็อัศจรรย์ทางนี้ มองทางนี้อัศจรรย์พระพุทธเจ้า ๓

อย่างน้ำตาร่วง องค์ไหนก็เหมือนกันบรรดาที่ได้เล่าสู่กันฟัง ผู้ที่ถึงแดนแห่งความหลุด
พ้นอย่างสุดขีดแล้วเป็นเหมือนกันหมด น้ำตาร่วงเหมือนกัน

ธรรมอัศจรรย์แค่ไหนฟังซิ เราได้อัศจรรย์อะไรพอน้ำตาร่วงมีไหม เอามาเล่าให้
 ฟังหน่อยนะมานั่งเต็มศาลาอยู่ที่นี่ เราได้อัศจรรย์อะไรพอน้ำตาร่วง นั่นท่านน้ำตาร่วง
 อัศจรรย์ไหม เลิศไหมธรรม ถ้าให้ท่านพูดตามศัพท์ภาษาของธรรมของความจริงจริง ๆ
 แล้วท่านจะว่า พวกสามแดนโลกธาตุนี้คือพวกบ้าไม่เลิก ว่าอย่างนั้นเลย บ้าไม่เบื่อ บ้า
 ไม่เข็ดไม่หยาบ คือพวกเรา พระพุทธเจ้าพอพ้นขึ้นแล้วยังเข็ด ยังขยะ ๆ กลัวจะได้กลับ
 มาอีก ทั้ง ๆ ที่รู้แล้วว่าพ้นแล้ว นั่นละโทษของมันหนักขนาดไหนจึงขยะ ๆ ขยาด ๆ
 เข็ดหยาบที่ผ่านมาแล้วนี้ เข็ดที่สุดแล้ว สุดขีดแล้วได้พ้นแล้วด้วยก็ยังเข็ดอยู่ขนาดนั้น
 พวกเราพวกตายไม่เข็ด

พากันสร้างเอาความดีนั้นละที่พาหนะให้พ้น นอกจากนั้นไม่มี ในสามแดน
 โลกธาตุนี้มองหาอะไรไม่มีที่จะมาจุดมาลากเรา ให้หลุดพ้นขึ้นจากกองทุกข์กองทรมาน
 ที่ว่านี้ มีบุญมีกุศลเท่านั้นไม่มีอย่างใดเลย เพราะฉะนั้นธรรมกับโลกจึงแยกกันไม่ออก
 โลกคือโลกของกิเลสมีเท่าไร ธรรมเป็นเครื่องต้านทานแก้ไขถอดถอนชะล้างกัน ต้องมี
 เป็นประจำ ๆ ไม่มากก็ต้องเป็นยุคเป็นสมัย อย่างพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละครั้ง ๆ
 นั้นละมาเป็นพัก ๆ แต่กิเลสนี้มันเป็นพืดของมันอยู่อย่างนี้ ถ้าเวลาไหนธรรมมีขึ้นมา
 พระพุทธเจ้าตรัสรู้อันนี้ก็ยุบยอบลงไป ๆ พอพระพุทธเจ้าและธรรมผ่านไปแล้วมันก็ผิ้ง
 ขึ้นมาอีก ๆ

เอาละให้พร